

Vogelpleegjes. — Met sympathie en instemming las ik de mededeelingen van den heer Dozy over zijn spreeuwen. Ik heb zelf nogal eens jonge vogels van allerlei slag opgefokt (verleden jaar nog had ik 5 spreeuwen en 2 musschen tegelijk, die alle geheel naakt uit het nest gevallen waren), en mijn ervaring is ook, dat jonge vogels vanzelf kunnen vliegen, al is de kooi, waarin zij zijn opgefokt, nog zoo klein, als men ze er op een gegeven oogenblik uitlaat, vliegen ze met een vaartje de kamer door. Het is daarom te opmerkelijker, omdat het leeren eten altijd zoo'n moeite kost. De mijne plegen allang boven in een boom te zitten, als ze nog om eten schreeuwen, en dan moet ik ze naar de laagte lokken om ze te kunnen voeren. Toch hebben ze voorbeelden genoeg bij de hand van andere vogels in onzen tuin. Mag ik den heer Dozy een mogelijke verklaring aan de hand doen voor den plotseligen dood zijner spreeuwjes? Ik denk, dat zij zich den nek afgevlogen hebben tegen den wand der voliëre. Ze waren misschien opgewonden en letten niet op het gaas. Ik heb zooiets weleens meer gezien, o. a. eens bij een zeer lief en mak roodstaartje, dat ik nog niet vrij had durven laten en dat zich den nek afvloog tegen het deksel zijner mand. Sindsdien laat ik de diertjes maar zoo vroeg mogelijk vliegen en draai dan van tijd tot tijd met het voerbakje en lepeltje door den tuin: nog lang komen ze dan om gevoerd te worden. Ik gebruik altijd Sluys' universeel vogelvoer, en heb daar al allerlei uiteenlopend gevogelte mee grootgebracht, behalve musschen en spreeuwen, roodstaartjes, vinken, meezen, merels en vliegenvangertjes; eens zelfs jonge meerkols. Die waren bijzonder aardig, en van 't eerste oogenblik, dat ik ze, half in de veeren, opraapte, in 't minst niet schuw. Die bleven later ook nog lang vrij mak bij huis en kwamen op den roep van »gaai, gaai!« al krijsend om ons heen fladderen om een stukje ei of vleesch aan te nemen. Maar tegen het eind van den zomer verwildert alles, en dat is maar goed ook.

Wij hadden hier dezen harden winter weinig slachtoffers: de zaadeters pikken wel met mijn duiven mee, en de merels en meezen hebben wij gevoederd.

Wapenvelde.

H. Bok.

De „slimme kraaien.“ — In verband met de polemiek over »kraaienslimheid« in den vorigen jaargang verzoek ik U beleefd nevensgaand berichtje, dat ik knipte uit »Aus der Heimat« onder de „korte mededeelingen« in uw tijdschrift een plaatsje te willen verleen.

Krähen gelten allgemein als sehr kluge Vögel, dass sie aber mit Ueberlegung gemachte Erfahrungen zielbewusst sich nutzbar machen, geht noch etwas weiter. An der Nordseeküste gibt es im Sommer keine Krähen, sie ziehen dann in bewaldete Gegenden zum Brüten. Aber mit dem Herbst sind sie wieder da, und man sieht sie hier die für Krähen eigenartige Tätigkeit des Fischens aufnehmen mit einer solchen Ruhe und Kenntnis, als wenn sie gar nicht fort gewesen wären. Wie sie auf den Aeckern hinter dem Pflug wandern, oder in Städten und Dörfern von den Dächern Ausschau halten, so fliegen sie an der Nordsee zur Ebbezeit auf die Watten hinaus und holen sich von den Muschelbänken, die frei liegen, Miesmuscheln. Woher weiss nun die Krähe, dass unter der schmutzigen Schale ein wohlgeschmeckender Bissen steckt? Kann sie das riechen? Manche Naturforscher leugnen den Geruchssinn der Vögel. Genug, die Krähe weiss es. Sie vermag aber nicht die dicke Schale zu zerbrechen. Deshalb fliegt sie nach dem Strand und lässt die Muschel hoch aus der Luft auf einen Stein fallen, dass die Schale zerspringt. Die Krähe folgt pfeilschnell der fallenden Muschel, die, zerbrochen, sofort verspeist wird. Woher hat die Krähe diese eigenartige Erfahrung? *Interessant aber ist es, dass sie auch manchmal die Muschel ohne Erfolg auf einen Grasbusch fallen lässt und dann unverdrossen ihre Tätigkeit wiederholt, da die Schale nicht zerspringt. Ihre Kenntnis reicht also nicht so weit, dass es ein Stein sein muss, und einen solchen scheint sie hier in dem Nutzen nicht von einem Grasbusch unterscheiden zu können. Aber trotzdem muss man die Klugheit des Vogels bewundern.*

Philippsen, Flensburg.

Zooals u ziet, gelooft ook deze schrijver vast en zeker aan de slimheid der kraaien, maar toch heeft ook hij, evenals ik, opgemerkt, dat die slimheid een heel bijzonder kantje heeft. Immers het is al erg vreemd, dat een vogel, die zoo verstandig is, dat hij doelbewust een mossel uit de hoogte op een steen te pletter laat vallen, aan den anderen kant weer zóó door en door dom zou wezen, dat hij geen graszode van een steen zou kunnen onderscheiden. M. i. dekken deze waarnemingen elkaar niet en daarom nogmaals: Laten we allen eens goed en nauwkeurig op dat kraaiengedoe letten.

L. DORSMAN Cz.

Schelpen in Akkers. — Naar aanleiding van de vraag op blz. 78, deel ik hier even mede, dat na een storm het strand dikwijls bezaaid ligt met millioenen zeesterren en andere zeedieren. Met harken en spaden worden deze zeesterren op karren geladen, om op de aardappelvelden in de duinen als mest te worden verspreid. Natuurlijk komen dan vele schelpen van *Buccinum undatum* en een enkele *Neptunea antiqua* mee op de velden.

Arnhem.

Dr. OUDEMANS.